

El Triangle Carlí

Seleccions de la
Comarca Carlina
Pro Fides
Supra Montes

Quousque tandem abutere, Democratia, patientia nostra? Quamdiu nos etiam furor iste tuus eludet?

Sobre la declinació del verb ÉSSER

La llengua parlada és la que millor reflecteix l'essència de les realitats polítiques i socials. Ja sabem que SOM 6 milions, hem cantat SOM I SEREM gent catalana, i que Catalunya tornarà a SER, i hem citat Torras i Bages dient que Catalunya SERÀ cristiana o no SERÀ.

Hi ha unes constants en la utilització del verb ésser des d'un punt de vista essencialista, que és el mateix que dir carlí, que és el mateix que demostrar la incorruptibilitat, que les coses no canvien. (Al contrari, les ideologies liberals ens volen demostrar que són dialèctiques, que es corrompen, que es mouen).

La primera persona del singular, "Jo sóc, he estat, seré, seria"... s'empra amb un toc de confessió intimista i personal i inclou un compromís amb una situació o una manera d'ésser. Per exemple: "Sóc català", "sóc de Berga", "sóc carlí", "ja sóc aquí".

La primera persona del plural és una rotunda afirmació col·lectiva, que implica un destí en l'universal. És una afirmació en la qual s'assumeix un destí, provinent d'un passat tràgic i amb certes esperances de futur. La síntesi més perfecta és aquell honorabilíssim SOM el que SOM perquè SOM. Quan un català diu SOM, vol dir que qui no s'incorpora a aquest col·lectiu dels qui són SOM, és un traïdor (o sigui: SÓN).

La segona persona, tant en singular com en plural, i en tots els temps, és sempre una interrogació. Qui la diu, qui ho afirma, ho fa sempre des del SÓC o el SOM. La referència al tu, al vosaltres, inclús en l'expressió de "vosaltres sou catalans", espera una confirmació, una adhesió incondicional. Encara que el ETS, i el SOU, sigui una acusació greu o molt greu ("tu ets socialista") sempre hi ha sobreentesa la possibilitat de la conversió: SERÉ català. Sempre es deixa oberta la porta a un pacte futur. La utilització de la segona persona vol dir que hi ha una comunicació entre el JO, individual o col·lectiu, i el tu. Vol dir que s'espera d'ell una resposta adequada, que es converteixi en un SOM, o bé que esdevingui clar i definitiu un SÓN o ÉS. El SOU unit al tractament respectuós de VÓS, és una cosa totalment diferent. Aquí es reconeix l'afinitat, la pertinença al mateix grup i quasi sempre la respectabilitat i l'honorabilitat de l'interlocutor. (VÓS, Senyor...).

La tercera persona (des)qualifica de forma concloent i despectiva. No es tracta de la utilització impersonal del temps, sinó de la contraposició al SÓC i al SOM. La tercera persona no necessita cap complement, ja que tothom sap el que SÓN, qui SÓN, i fins a quin grau de mesquinesa els porta la seva essència. Però, de la mateixa manera com el SÓN es defineix per oposició al SOM, el SOM és el que és, per obra i gràcia del SÓN. Dificilment el SOM tindria la consistència i rotunditat que té, sense l'altre, sense la referència constant al SÓN.

L'ús dels temps essencials, present, passat i futur, té també una utilització exclusiva en relació amb el present que està explicant. El passat és temps de recordar i mantenir presents els greuges, i s'utilitza en relació amb la tercera persona. És temps de veritats essencials immutables, de tradicions sacrosantes, si es refereix a la primera persona. El futur és allò que serà terrible i encara pitjor que el moment actual, si es fa el tractament de tercera persona. És la utopia ("serem europeus") si s'utilitza en primera. No és gaire freqüent la utilització del subjuntiu ni del condicional. És una forma massa dialèctica, que preveu possibilitats de modificació i que no és adient amb el que actualment s'és.

Les nostres essències no poden variar perquè som i toquem de peus a terra.

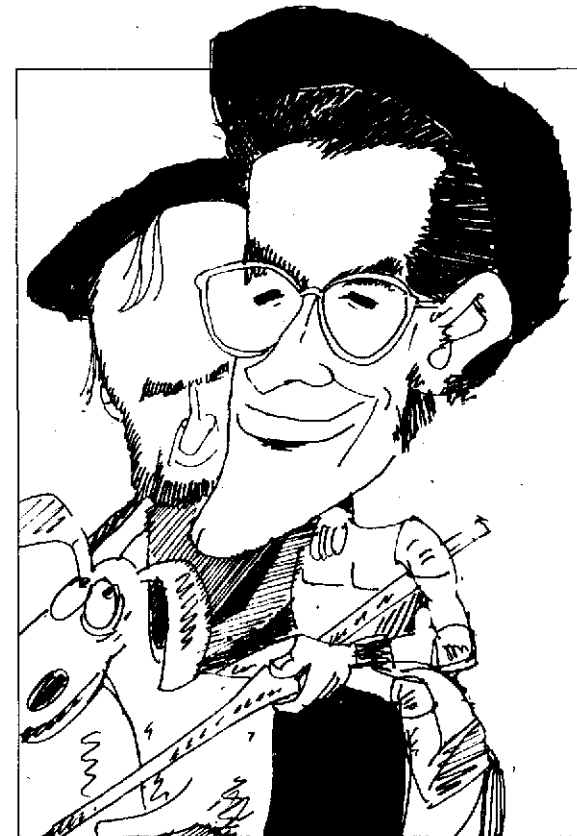
Primera aparició de Macias als maragalls

La ciutat dels maragalls està descapoposicionada. Qui la capoposicionarà enfront del temible socialista en les municipals del 91? El rocambolesc i reformista Roca defuig l'encàrrec dels processos barcelonins. L'actual cap de l'oposició, Cullell, no s'ha fet grat als ulls dels nobles carlins que l'escolliren ara fa quatre anys, i serà difícil la seva reelecció. Molins, pobre Molins, tot i comptar amb el vist-i-plau de l'Honorable, no es rival per l'olímpic Maragall.

Barcelona està descapoposicionada. La promoció de prohoms alcaldables barcelonins s'ha esgotat. Finita. Quina solució de compromís es pot trobar fins a la propera fornada de dirigents? No presentar llista al Cap i Casal? Pispas en Maragall als socialistes? Presentar la Marta?

Quina solució seria més idònia que la d'importar un alcalde de comarques? Un alcalde amb aspiracions, un triomfador electoral nat, jove, ben plantat, amb estudis... Un personatge que incii la seva cursa a l'Alcaldia barcelonina insinuant a la premsa que ell només vol ser regidor, col·laborar..., que li agradaria... Que si el partit li ho demana... etc. Un home en el qual, n'estem segurs, ja s'havien fixat els prohoms barcelonins i que serà la solució als seus problemes. Un home com en... **PERE MACIAS**, Alcalde en actiu de la Molt Lleial Vila d'Olot.

Macias és l'home adequat, tant per a aquest com per a altres càrrecs; és un bon carlí, de provada fidelitat al règim, que s'ha distingit sempre pel seu savoir-faire i la seva diplomàcia en els temes més delicats (MOU, Institucions Estatales, etc.). Protector de la cultura, en el segon període del seu regnat, han florit les arts i les lletres en una ciutat que tot just es despertava de quatre anys de tirania cultural d'esquerrers. Amador de la gentilesa, va instituir l'única regidoria de protocol que podem trobar viva i en actiu en tot el pre-Pirineu, essent l'exemple i l'admiració de propis i forans. Enginyer enginyós, va enginyar el Triangle Nord molt abans que en Maragall i companyia fessin el Barcelona - Montpeller - Toulouse, veritable confederació de pobles ansiosos de carreteres i túnels que no va arribar a bon fi segurament per pressions dels abjectes socialistes, i no pas, com va divulgar la premsa sensacionalista, per por dels nobles carlins al creixent protagonisme d'en **Pere Macias**.

Urbanitzador solemne, va trobar-se, a l'inici del seu regnat olotí, amb un Casc Antic de la ciutat degradat, saquejat i devastat per una absurda política municipal -influida pels socialistes-. En només quatre anys, i concedint-li una prioritat absoluta, la Ciutat Vella olotina ha recobrat tota l'esplendor que la féu mereixedora del qualificatiu de Versalles del Pirineu pels nostres avis.

Macias, a més de totes aquestes virtuts, en té una que sovint queda amagada per les altres: La capacitat de crear, aglutinar i coordinar un equip d'eficaços gestors. La prova d'aquesta realitat és el fruit del seu treball durant aquests últims sis anys: Olot té el millor equip de govern possible en una ciutat catalana i carlina. El principi d'eficàcia, inculcat en els regidors des del primer dia, permetria, n'estem segurs, tant la marxa d'en **Pere Macias** a regir els destins dels maragalls, com la marxa de tot l'equip de govern amb ell. Olot continuaria funcionant igual de bé, fidel al seu exemple.

Ausies Marx

PARADISOS CARLINS: Gibraltar

En el seu camí de perfecció, el lector d'aquests papers de claveguera ha pogut aprendre del pessim resultat a què s'ha vist abocat el règim democràtic de Malta: és el cul dels paradisos carlins.

La cara és Gibraltar. Situada la roca també en una cruïlla de mars i de continents, ha après a treure profit de la seva situació, de la naturalesa humana i de l'estat natural de les coses. Però el camí no ha sigut pas planer.

Com Malta, la reducció de les forces britàniques va comportar el desmantellament de la seva economia, que vivia al marge del cicle econòmic, xuclant plàcidament els subsidis del Ministeri de defensa. Gibraltar també va tenir la temptació demagògica, que és com els grecs definien la corrupció democràtica. Però, curiosament, un líder parlamentari, aparentment

vacunat contra l'ideologia carlina, va trobar el camí de la victòria en l'antic esperit de resistència que va des dels micos als "llanitos", passant pels moros, tots units en la seva lluita contra els espanyols.

L'Honorable J.J. Bossano, Primer Ministre de Gibraltar, va engegar un programa econòmic basat en el mercat i, adonant-se de què l'únic recurs abundant en l'admirable país era la força de treball, es va dedicar a reciclar els empleats del Govern perquè en lloc de consumir, produïssin alguna cosa. Els nous llocs de treball s'han creat en el sector de serveis als estalviadors i inversors. El marc legal ha hagut de ser modificat i, en previsió de la manca de credibilitat en les promeses derivades del parlament, Gibraltar ha garantit l'exempció fiscal durant vint-i-cinc anys a determinades societats.

Aquesta garantia no és necessària en els règims carlins conscients de Gibraltar, tot i dependre de la Corona Britànica va

comprendre que li calia un senyor natural intermedi. Com que encara no el té (com l'Illa de Man té el seu Bisbe), ha creat una jerarquia oficial en la qual l'Honorable J.J. Bossano, en un gest que el fa encara més honorable, s'ha autocol·locat en tercer lloc, després del Governador i del Ministre de Justícia. Enfilant-se cap al cim, apareix en sisè lloc el Bisbe de Gibraltar, seguit a més distància pel Canonge de Gibraltar, el Rabí, el Ministre de l'Església d'Escòcia i el Ministre de l'Església Metodista. També hi apareixen, integrats en aquesta revolucionària política d'Estat, amb el nº 11 l'antic cap del Govern, Sir Joshua Hassan, amb el nº 15 el líder de l'oposició i evidentment, l'oficial encarregat de guardar la bandera.

Gibraltar va bé.

Ramon Llätzer de Dou i de Bassols

ECONOMIA I FINANCES CARLINES